

Capitolul I

În vizuina Iepurelui

Alice începuse să se plictisească grozav stând pe malul apei, lângă sora ei, și neavând nimic de făcut. De vreo două ori își aruncase ochii în cartea pe care aceasta o citea, dar cartea nu avea nici poze, nici dialoguri, și la ce-i bună o carte – și-a zis Alice – fără desene sau dialoguri?

Așa că se gândea în sine ei – cât era în stare, fiind năucită de arșița zilei, ba mai era și tare somnoroasă – dacă plăcerea de a împleti o coroniță de margarete ar merita osteneala de a se ridica și a culege flori, când deodată un iepure alb cu ochi trandafirii a trecut în goană pe lângă ea. Nu era ceva FOARTE remarcabil; Alice nu a găsit de cuviință să se mire CINE ȘTIE CE nici când l-a auzit pe iepure zicându-și:

- Vai de mine și de mine! O să întârzi! (Când s-a gândit la asta mai târziu, și-a dat seama că ar fi trebuit să se mire, dar atunci totul i s-a părut foarte firesc.) Dar când iepurele a mai și SCOS DIN BUZUNARUL VESTEI UN CEAS și s-a uitat la el, luând-o iar la picior, Alice a sărit în sus, fulgerată de gândul că nu mai văzuse niciodată iepure nici cu vestă cu buzunar, nici cu ceas pe care să-l scoată de acolo. Arzând de curiozitate, a alergat pe câmp după el și, din fericire, a apucat să-l vadă zbughind-o în gaura largă a unei vizuini, sub un măceș. În clipa următoare, Alice s-a vârat după el, fără să se gândească o clipă cum oare avea să iasă de acolo. Vizuina iepurelui ducea drept înainte ca un tunel o bucată de drum, apoi dintr-odată o luă în jos, atât de neașteptat, încât Alice nu a avut nici măcar o clipă răgaz să se oprească și s-a pomenit căzând printr-o scobitură foarte adâncă. Acum, fie scobitura era foarte adâncă, fie alunecarea era foarte lină, fiindcă, în timpul coborârii, Alice a avut destulă vreme să se uite în jur și să se întrebe ce urma să se mai întâmple. Mai întâi a privit în jos, încercând să-și dea seama unde va ajunge, dar jos era prea beznă ca să vadă ceva. Atunci s-a uitat la pereți și a văzut că peste tot erau policioare cu cești și rafturi cu cărți. Din loc în loc erau atârinate în cuie hărți și picturi. A luat în trecere un borcan de pe una dintre polițe. Pe el scria: MARMEIADĂ DE PORTOCALÉ; dar,

spre marea ei dezamăgire, era gol. Nu a vrut să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva și, în cădere, a reușit să-l pună pe una dintre polițe.

– Păi, s-a gândit Alice, după o prăbușire ca asta, n-o să mai zic nici păs când o să mai vin de-a berbeleacul pe scări. Ce curajoasă or să mă creadă cei de acasă! Dar n-am să scot o vorbuliță, nici de-ar fi să pic de pe casă! (Ceea ce era destul de posibil.)

Jos, jos, jos. Căderea asta nu se mai termină ODATA.

– Mă întreb câte mile am căzut până acum? a spus ea cu voce tare. Trebuie să mă aflu undeva în apropiere de centrul pământului. Ia să văd; asta ar însemna vreo patru mii de mile adâncime, cred – căci, vedeți, Alice învățase câteva lucruri de felul ăsta la școală și, cu toate că nu era acum prilejul CEL MAI NIMERIT să-și etaleze știința, nefiind nimeni care să o asculte, totuși nu strica deloc să mai repete – da, cam asta-i distanța exactă, numai că mă întreb la ce latitudine și ce longitudine mă aflu? (Alice habar nu avea ce-i aia latitudine sau longitudine, dar gândi că nu strică să arunci niște cuvine răsunătoare.)

A continuat:

– Nu cumva o să trec PRIN pământ? Ce nostim ar fi să ies afară printre oameni care stau de vorbă cu capul în jos! La antipați, cred – (Era foarte bucuroasă că de data asta nu SE GĂSEA

nimeni ca să o asculte, căci era sigură că nu nimerise bine cuvântul.) – dar, știți, va trebui să-i întreb care este numele țării. Vă rog, doamnă, aceasta este Noua Zeelandă sau Australia? (A încercat să facă o reverență în timp ce vorbea – închipuiți-vă să faci REVERENȚE când pici prin aer! Credeți că ați reuși?) Ce fetiță ignorantă mă va crede când va auzi ce întreb! Nu, nici vorbă să întreb; poate am să văd scris pe undeva.

Jos, jos, jos. Neavând altceva de făcut, Alice a început iar să vorbească:

– Cred că lui Dinah o să-i lipsesc tare mult diseară. (Dinah era pisica.) Sper ceilalți să-și amintească de farfuria ei de lapte, de la cinci. Dinah, draga mea, aș vrea să fii aici, jos, cu mine! Mă tem că nu-i niciun șoarece-n aer, dar ai putea să prinzi un liliac. Știi, seamănă foarte mult cu un șoarece. Dar mănâncă oare pisicile liliaci? Aici lui Alice a început să-i fie somn și a continuat să se întrebe, moțâind:

– Pisicile mănâncă liliaci? Pisicile mănâncă liliaci? și, din când în când: Liliicii mănâncă pisici? pentru că, vedeți, deoarece nu putea să răspundă la niciuna dintre întrebări, nu avea prea mare importanță în ce fel le pune.

Era pe jumătate adormită și tocmai începuse să viseze că mergea de mână cu Dinah, pe care o întreba foarte serios:

- Hai, Dinah, spune-mi adevărul, ai mâncat vreodată un liliac? când, deodată, bum, burubum! s-a trezit pe o grămadă de ramuri și frunze uscate, și căderea luă sfârșit.

Alice nu se lovise deloc și a sărit imediat în picioare; s-a uitat în sus, deasupra capului era întuneric, dar în fața ei era alt tunel lung în care încă se vedea alergând Iepurele cel Alb. Nu era vreme de pierdut; Alice a pornit ca vântul, numai bine ca să-l audă spunând, pe când dădea după un colț:

- Oh! vai de urechile și de perciunii mei, cât de târziu s-a făcut!

Era aproape de el când a ajuns la colț, dar Iepurele nu se mai vedea. S-a trezit într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi care atârnavă de tavan. Erau uși de-jur-împrejurul sălii, dar toate erau încuiate. Alice s-a dus pe o latură până la capăt și

s-a întors pe cealaltă, încercând fiecare ușă, și s-a oprit apoi tristă în mijloc; tocmai se întreba cum va mai ieși, când a văzut o mescioară cu trei picioare, făcută dintr-o sticlă solidă. Nu se afla nimic pe ea, în afară de o cheiță de aur, și primul gând al lui Alice a fost că aceasta ar putea fi de la una dintre ușile sălii. Dar, vai! fie braștele erau prea largi, fie cheia prea mică, oricum, nu se deschidea nimic cu ea. Totuși, când a mai dat ocol o dată, a nimerit peste o draperie joasă pe care nu

o zărise prima oară. După ea era o ușă ceva mai mare de două șchioape. A încercat cheia în broască și, spre marea ei bucurie, s-a potrivit.

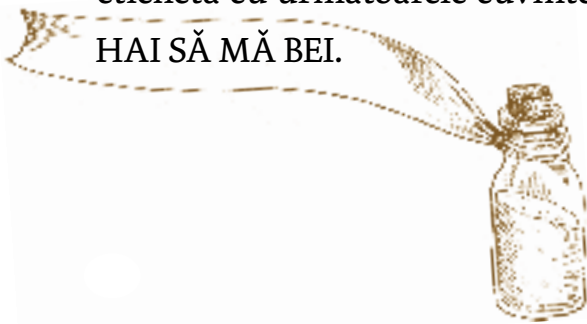
A deschis ușa și a descoperit că ducea într-un mic pasaj, nu mai larg decât o gaură de șobolan. A îngenuncheat și, prin deschizătură, a zărit cea mai frumoasă grădină ce-i fusese cuiva dat să vadă vreodată. Cât ar fi voit să iasă din acea sală întunecată și să umble printre acele răzoare, smălțuite de flori, și acele fântâni răcoroase, dar nici căpușorul nu i-ar fi intrat prin ușă.

– Și chiar de mi-ar trece capul, gândi biata Alice, ce folos, cu umerii ce mă fac? Oh! cum aș vrea să mă strâng ca o lunetă! Cred că aș putea, numai să știu cum să încep.

Asta pentru că, vedeți, atâtea întâmplări nemaipomenite avuseseră loc în ultimul timp, încât Alice începuse să creadă că prea puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că așteptarea lângă ușa cea mică nu avea rost, astfel că Alice s-a întors la masă, cu ceva speranțe că ar putea găsi pe ea o altă cheie sau, în orice caz, o carte cu îndrumări cum se pot plia oamenii ca lunetele. De data asta a găsit pe ea o sticlă (Care sigur nu fusese acolo înainte, a zis Alice.) pe gâtul căreia era o etichetă cu următoarele cuvinte frumos tipărite cu litere mari:

HAI SĂ MĂ BEI.

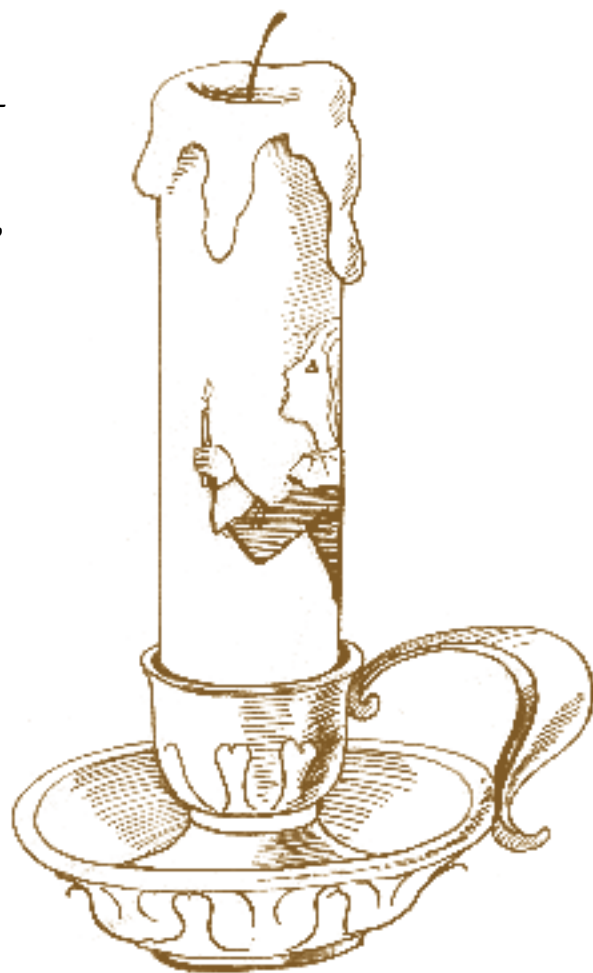
Paisprezece

De mai mare dragul să spui *hai să mă bei*, dar micuța și înțeleapta Alice nu avea de gând să facă ASTA hodoronc-tronc.

– Nu, mai întâi o să mă uit, a zis, să văd dacă nu cumva scrie pe ea și „Toxic”, fiindcă citise câteva istorioare nostime despre copii care se arseseră, fuseseră mâncați de fiare sălbatice sau pățiseră alte lucruri neplăcute, și toate acestea pentru că nu SE SINCHISISERĂ să țină minte acele reguli simple pe care cei binevoitori îi învățaseră: de pildă, un vătrau încins la roșu te arde dacă îl ții prea mult în mână; dacă te tai FOARTE tare la un deget cu cuțitul, de obicei curge sânge; și, ceea ce nu uitase niciodată – dacă bei prea mult dintr-o sticlă pe care scrie „Toxic”, e aproape sigur că vei avea neplăceri, mai devreme sau mai târziu.

Totuși această sticlă NU era marcată cu „Toxic”, astfel că Alice s-a încumetat să guste din ea și, găsind-o foarte bună (avea un gust amestecat de tartă cu cireșe, cremă de lapte cu ouă, ananas, friptură de curcan, caramele și pâine proaspăt prăjită), a terminat-o imediat.

– Ce senzație curioasă, și-a zis Alice, parcă mă strâng ca o lunetă.

Și chiar așa era. Se făcuse cam de o șchioapă și îi strălucea fața de bucurie la gândul că ajunsese la statura potrivită pentru a trece prin ușiță în grădina cea minunată. A mai așteptat totuși câteva minute ca să vadă dacă nu se micșorează și mai mult. Devenise un pic nervoasă.

– Pentru că, vedeți, și-a mai zis ea, s-ar putea să mă sfârșesc ca o lumânare și mă întreb cum aș fi atunci? A încercat să-și închipuie ce se întâmplă cu flacăra după ce arde lumânarea, fiindcă nu ținea minte să fi văzut vreodată așa ceva.

După o vreme, văzând că nu se mai întâmplă nimic, s-a hotărât să intre pe dată în grădină. Dar, vai, biata de ea! Când a ajuns la ușă, a descoperit că uitase cheița de aur. S-a întors la masă după ea, dar și-a dat seama că nu are cum să o ajungă. O vedea cât se poate de limpede prin sticlă și încercă să urce pe unul dintre picioarele mesei, dar era prea alunecos. A tot încercat până ce au lăsat-o puterile. Atunci biata fetiță s-a așezat jos și a început să plângă.

– Hai, nu are rost să plângi! și-a spus dintr-odată, hotărâtă. Te sfătuiesc să isprăvești pe loc! În general, își dădea sfaturi foarte bune (cu toate că le urma foarte rar) și uneori se dojenea atât de aspru, încât îi dădeau lacrimile.

Își amintea că odată încercase să se pocnească peste urechi pentru că se trăsesse pe sfoară într-un joc de crochet pe care-l juca împotriva sa, căci acest copil curios pretindea cu tot dinadinsul a fi două persoane.

– Acum însă nu are niciun rost, gândi sărăcuța de ea, să pretinzi că ești două persoane. De-abia dacă a mai rămas destul din mine ca să facă O SINGURĂ persoană onorabilă!

Deodată, privirea i-a căzut pe o cutiuță de sticlă, aflată sub masă. A deschis-o și în ea a găsit o plăcintică pe care cuvintele MĂNÂNCĂ-MĂ erau frumos scrise cu bobite de coacăze.

– Ei, am să o mănânc și, dacă mă face mai mare, pot să ajung la cheie; dacă mă face mai mică, am să pot să mă strecur pe sub ușă. Într-un fel sau în celălalt, voi ajunge în grădină și nu-mi pasă prin care.

A mușcat o bucățică, întrebându-se îngrijorată:

– În care fel? În care fel? Își pusese o mână pe creștetul capului, ca să-și dea seama în ce direcție evolua, și era foarte surprinsă că rămânea la aceeași înălțime. Bineînțeles că asta se întâmplă când cineva mănâncă o plăcintă, Alice însă era atât de pornită să se aștepte numai la lucruri nemaipomenite, încât i se părea banal și chiar stupid ca viața să aibă un curs normal. Astfel că s-a pus pe treabă și a terminat pe loc plăcinta.